

Có Người Nhớ Nước Thả Vần Thơ Quên

Là chiêm bao, phải chiêm bao
Ai gom lá úa thả vào sông mê
Một vòng huyền ảo lê thê
Đường sang Bến Giác, lối về non cao
Thinh không tiếng gió xạc xào
Vẫn mơ đất Mẹ vườn Đào tươi hoa ...

Kể từ năm ấy phong ba
Biển trời luân lạc thương ta, thương người
Dấu trong Tim, những ngậm ngùi
Cất trong Thơ, cả đất trời Quê Hương
Trái lòng ư ? Có ngàn chương
Ôi, chương mờ mịt khói sương ngút ngàn ...

Tình vạn dặm, nỗi quan san
Gửi về đâu? Hỡi, hàng hàng mây bay
Mây ơi, giữ hộ niềm Tây
Tâm lòng Thơ, với cuối ngày, Tháng Tư

Mà nghe lòng Biển cũng như !
Thả về đâu ? hết tâm tư, dặm mòn ...
Tương như thác đổ trong hồn
Khúc Sầu Vạn Cổ ! Nỗi Buồn tha nhân ...
Mệnh mang tám ngả mây Tần
Có Người Nhớ Nước Thả Vần Thơ Quên
Ở hờ gió thoảng ngoài hiên ...

Tuệ Nga

(Đặc San Lâm Viên)

www.vietnamvanhien.org